

mark en ærlig Mand, og man jubler i Provinspressen og i „Berlingske Tidende“ over, at den Mand ikke har drevet Børspekulationer! Og den Mand, som har staaet i Spidsen for det hele som Formand baade for Banken og Sparekassen, sidder vedblivende som Retsembudsmand i Jurisdiktionen eller i alt Fald som Borgmester! Det forekommer mig ikke at kunne gaa an.

Jeg maa i Henhold til denne Begrundelse kræve disse Forhold undersøgte og undersøgte paa en betryggende Maade, thi vi maa have Orden og Redelighed i disse Forhold. Det gaar ikke an, at vi lade de fine Forbrydere løbe, lige indtil de gaa hen og melde sig selv. Naar Styrelsen i en Stat bliver saadan, at man i Underklassen kan have nogen Grund til at tro, at Lovene ikke i synderlig Grad hævdes overfor Overklassen, kan man ikke andet end vente, at der skal opstaa stor Forbitrelse i Underklassen, og at de skulle sige: De Love, som ikke gælde for alle, bryde vi os ikke om. Respekten for Loven nedbrydes fuldkommen i et Samfund, naar ikke alene saadanne Ting faa Lov til at gaa ustraffede hen, men man oven i Købet synes at skønne, at den Slags Folk hænge for højt til, at man kan anstille en Undersøgelse om, hvorvidt de virkelig have gjort sig skyldige i kriminelle Transaktioner. Jeg haaber derfor, inden denne Forhandling slutter, enten at faa gendrevet, hvad jeg her har fremført om Forholdene ved Fredericia Bank og Sparekasse, altsaa at faa oplyst, at det, der har staaet i „Berlingske Tidende“ og „Fredericia Dagblad“, er urigtigt, eller at faa en bestemt Erklæring fra Regeringen om, at disse Forhold ville blive undersøgte paa betryggende Maade.

Men jeg maa altsaa ind i min Argumentationsrække føje dette, at der baade ved Nibe Bank har været og efter mit Skøn ud fra de Oplysninger, som foreligge os hidtil, ogsaa ved Fredericia Bank maa antages at have været begaaet kriminelle Transaktioner, medens vi, da vi stiftede Bankgarantien, gik ud fra, at saadant ikke havde fundet Sted ved de to Banker, vi garanterede for.

Jeg vil for øvrigt tillade mig at spørge, naar vi kunne vente at faa Forhørene angaaende Nibe Bank her til Rigsdagen. De ere, saa vidt jeg ved, færdige fra Assessor Schrøder. (Afbrydelse). Naa, ere de ikke færdige? Saa er Assessor Schrøder i alt Fald naaet saa langt frem i Sagen, at han

ved med Bestemthed, at der er gaaet kriminelle Ting i Svang deroppe. Jeg vil haabe, at vi snart faa disse Forhør, og jeg spørger, naar vi kunne vente dem. Jeg vil desuden spørge, naar vi kunne gøre os Haab om at faa Forhørene angaaende Grundejersbankens og Detailhandlerbankens Forhold. Hvad vi fik at vide gennem Bankkomiteens Beretning, var overordentlig lidt. Forhaabentlig ville vi ved Hjælp af disse Forhør kunne naa til at danne os et bedre Billede af Forholdene.

Da vi stiftede Bankgarantien, var det, som jeg i min forudskikkede Bemærkning sagde, Hensigten at standse en Panik og hindre Ødelæggelse af vor udenlandske Kredit, men noget saadant foreligger der ikke nogen Frygt for overfor Nibe og Fredericia Banker. Jeg tror ikke, at Bankverdenen i City skælver, fordi Nibe Bank ikke kan klare sig. Og i alle Tilfælde er der opnaaet Ro nu, og naar man fra Regeringens og Bankkomiteens Side har skønnet, at det var tidsnok at komme til Rigsdagen nu, maa vi fra Rigsdagens Side sandelig ogsaa have Lov til under vore Overvejelser at tage i Betragtning alle de Erfaringer, vi have gjort, siden den oprindelige Bankgaranti blev stiftet. Jeg ser ikke, at der nu er nogen som helst Nødvendighed for at paatage sig en Garanti for Nibe og Fredericia Banker. De Aarsager, som gav Anledning til at garantere for Grundejersbanken og Detailhandlerbanken, foreligge aldeles ikke her. Grundene passe ikke, og Forholdene ere ikke de samme. Derfor maa jeg i Realiteten bestemt være imod Udvidelsen.

Jeg vil da rejse det Spørgsmaal: Er Rigsdagen paa nogen Maade bunden ved det, der er sket? Det kommer, kan man naturligvis sige, noget an paa, hvor vidt afdøde Finansminister Vilhelm Lassen er gaaet. Jeg skal i denne Henseende ogsaa tillade mig at citere en Bemærkning efter Regeringsorganet „Sorø Amtstidende“. Den skriver: „De store Bankdirektører have dog ikke været fiffige nok til at sørge for at faa de jydsk Bankers Garanti i Orden. Vilhelm Lassen har ikke ladet Statskassen overtage denne Garanti, men kun lovet at anbefale det til Rigsdagen, der altsaa staa ganske frit. Gaar Rigsdagen ikke med her til, maa Bankerne selv bære Tabet“. Altsaa, dette Regeringsorgan siger, at Rigsdagen staa ganske frit. Finansminister Vilhelm Lassen, som for øvrigt ikke kunde binde Rigsdagen, har ikke en Gang villet binde den, han har kun ladet Bankerne